

Hahamın Armağanı

M. Scott Peck

Bir öykü vardır, belki de bir efsane. Efsanevi öykülerin tipik olarak, birçok sürümü vardır. Yine tipik olarak, anlatmak üzere olduğum sürümün kaynağı belirsizdir. Duydum veya okudum mu veya ne zaman duydum veya okudum, hatırlayamıyorum. Üstelik, içinde kendi yaptığım çarpıtmaları bile bilmiyorum. Kesin olarak bildiğim tek şey, bu sürümün bana bir başlıkla geldiği. Bu Hahamın Armağanı dır.

Öykü, zor zamanlar geçiren bir manastırla ilgilidir. Bir zamanlar büyük bir düzen olan, on yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda manastır karşıtı zulüm dalgalarının ve on dokuzuncu yüzyılda laikliğin yükselişinin bir sonucu olarak, tüm şubeleri kaybolmuştu ve çürüyen ana evde sadece beş keşiş kalacak derecede imha olmuştu: Başrahip ve dört kişi; ki hepsi 70 yaşın üzerindeydi. Belli ki ölmekte olan bir düzendi.

Manastırı çevreleyen derin ormanda, yakındaki bir kasabadan bir hahamın zaman zaman inziva için kullandığı küçük bir kulübe vardı. Uzun yıllar süren dua ve tefekkürleri boyunca yaşlı keşişler biraz medyum olmuşlardı, bu yüzden haham inzivada iken her zaman bunu hissedebiliyorlardı. "Haham ormanda, haham bir kez daha ormanda," diye fısıldarlardı birbirlerine. Düzeninin yaklaşan ölümü üzerine acı çekerken, böyle bir zamanda başrahibin aklına, inziva evini ziyaret etmek ve hahama manastırı kurtarabilecek herhangi bir tavsiyede bulunup bulunamayacağını sormak geldi.

Haham, başrahibi kulübesinde karşıladı. Ancak başrahip ziyaretinin amacını açıkladığında, haham

sadece onunla birlikte üzülebilirdi. "Nasıl olduğunu biliyorum," diye açıkladı. "Ruh insanlardan uzaklaştı. Benim şehrimde de durum aynı. Artık neredeyse hiç kimse sinagoga gelmiyor." Böylece yaşlı başrahip ve yaşlı haham birlikte ağladılar. Sonra Tevrat'tan bölümler okudular ve sessizce derin şeylerden bahsettiler. Başrahibin gitme zamanı gelmişti. Birbirlerine sarıldılar. "Bunca yıl sonra buluşmamız harika bir şeydi," dedi başrahip, "ama yine de buraya gelme amacımda başarısız oldum. Bana söyleyebileceğin hiçbir şey yok mu, ölmekte olan düzenimi kurtarmama yardımcı olacak hiçbir tavsiyen yok mu?"

"Hayır, üzgünüm ," diye yanıtladı haham. "Verecek bir tavsiyem yok. Size söyleyebileceğim tek şey, Mesih'in sizden biri olduğudur."

Başrahip manastıra döndüğünde keşiş arkadaşları onun etrafında toplanarak, "Peki, haham ne dedi?" diye sordular.

"Yardım edemedi," diye yanıtladı başrahip. "Sadece birlikte ağladık ve Tevrat'ı okuduk. Tam ayrılırken söylediği tek şey - şifreli bir şeydi - Mesih'in bizden biri olduğuydu. Ne demek istediğini anlamadım."

Sonraki günler, haftalar ve aylarda, yaşlı keşişler bunu düşündüler ve hahamın sözlerinin olası bir öneminin olup olmadığını sorguladılar. Mesih bizden biri mi? Burada manastırdaki keşişlerden birini kastetmiş olabilir mi? Eğer öyleyse, hangisi? Sence başrahibi mi kastetti? Evet, eğer birini kastediyorsa, muhtemelen başrahip pederi kastediyordu. Bir kuşaktan uzun bir süredir liderimiz oldu. Öte yandan, kardeş Thomas'ı kastetmiş olabilir. Thomas kardeş kesinlikle kutsal bir adam. Herkes Thomas'ın bir ışık adamı olduğunu bilir. Kesinlikle Elred kerdeşi kastetmiş olamaz! Elred zaman zaman huysuzlaşır. Ama düşününce, insanlara göre bir diken olsa da, geriye dönüp baktığında, Elred neredeyse her zaman haklıdır. Genellikle çok haklı. Belki de haham, Elred kardeşi kastetti. Ama kesinlikle Philip kardeş değil. Philip çok pasif, gerçek bir hiç kimse. Ama sonra, neredeyse esrarengiz bir şekilde, ona ihtiyacın

olduğunda her zaman yanında olmak gibi bir yeteneği var. Sihirli bir şekilde yanında belirir. Belki Philip Mesih'tir. Tabii ki haham beni kastetmedi. Beni kastetmiş olamaz. Ben sadece sıradan bir insanım. Yine de öyle olduğunu varsaysak? Diyelim ki ben Mesih'im? Tanrım, ben değilim. Senin için bu kadar olamazdım, değil mi?

Bu şekilde tartışırken, yaşlı keşişler, içlerinden birinin Mesih olması olasılığına karşı birbirlerine olağanüstü saygı göstermeye başladılar. Ve çok çok uzak bir olasılık da olsa, her keşişin kendisinin Mesih olabileceği olasılığına karşı, kendilerine olağanüstü saygıyla davranmaya başladılar.

İçinde bulunduğu orman güzel olduğu için, insanlar ara sıra manastırı ziyarette, küçük bahçesinde piknik yapmaya, yollarının bazılarında dolaşmaya, hatta ara sıra harap olmuş şapele meditasyon yapmak için gelmeye başladılar. Bunu yaparlarken, farkında bile olmadan, şimdi beş yaşlı keşişi kuşatmaya başlayan, onlardan yayılan ve mekanın atmosferine nüfuz eden bu olağanüstü saygı aurasını hissediyorlardı. Orada garip bir şekilde çekici, hatta zorlayıcı bir şey vardı. Nedenini bilmeden, daha sık piknik yapmak, oynamak, dua etmek için manastıra gelmeye başladılar. Onlara bu

özel yeri göstermek için arkadaşlarını getirmeye başladılar. Arkadaşları da arkadaşlarını getirdi.

Sonra manastırı ziyarete gelen gençlerden bazıları yaşlı keşişlerle giderek daha fazla konuşmaya başladı. Bir süre sonra biri onlara katılıp katılamayacağını sordu. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Böylece birkaç yıl içinde manastır bir kez daha, gelişen bir düzene ve hahamın armağanı sayesinde bölgede canlı bir nur ve maneviyat merkezine dönüştü.

M. Scott Peck, MD, ilk olarak 1978 'de yayınlanan ve çığır açıcı çok satan *The Road Less Traveled* kitabının yazarıdır. *Farklı Davul: Topluluk Oluşturma ve Barış* ta (1987), kişisel ilişkilerde ve toplumda medeniliğin rolünü araştırır. Hem Harvard Üniversitesi hem de Case Western Reserve mezunu olan Dr. Peck, özel psikiyatri muayenehanesinden önce, Ordu Tıbbi Birlikleri'nde görev yaptı. Hayatının son 20 yılında, zamanının ve mali kaynaklarının çoğunu 1984 de kurulmasına yardımcı olduğu ve kar amacı gütmeyen bir kuruluş olan Toplum Teşvik Vakfı'nın çalışmalarına adadı. [Topluluk Oluşturma Enstitüsü](#) tarafından sunulan, M. Scott Peck'in kendisinin seslendirdiği, [Haham'ın Armağanı'nın YouTube kaydı](#)na bakınız.